

Editörden...

21. Asrın Başında Türkiye: Çember Daralıyor mu?

Mustafa ERDEM*

Türkiye Cumhuriyeti Devleti, coğrafi sınırları ve nüfusu itibariyle dünyanın önde gelen büyük devletleri arasında yer almaktadır. Buna ilave olarak, nüfusunun genç, halkının tamamına yakınının Müslüman olması, onu diğer devletlerden ayırmaktadır. Bunlara ilave olarak coğrafi, jeopolitik ve stratejik konumu Türkiye'yi dünyadaki diğer devletlerden bir adım öne çıkarmaktadır. Zira Asya ve Avrupa arasında köprü olması, Balkanlar ve Orta Doğu ile bağlantılarının bulunması, Karadeniz, Ege ve Akdeniz'le sınırlarının yer alması, İstanbul ve Çanakkale boğazlarını kontrol etmesi onu diğer ülkelerden üstün bir konuma çıkarmaktadır. Üzerinde yaşadığı coğrafyanın dünyanın en eski medeniyetlerine ev sahipliği yapması, başta Hıristiyanlık ve İslam olmak üzere pek çok dinin kültür mirasına sahip olması Türkiye'yi dünyada benzersiz kılmaktadır.

Türkiye'nin Osmanlı Devleti gibi dünyanın en büyük ve uzun ömürlü devletinin devamı olması, onun tarihi ve kültürel mirasına sahip olması onun için övünç ve gurur kaynağıdır. Bu bağlamda, her ne kadar Türkiye Cumhuriyeti sınırları dışında kalsa da, Osmanlı Devletinin coğrafi sınırlarıyla da kültürel, sosyal, dini ve duygusal ilişkileri vardır. Kimilerine göre bir enkaz olarak algılanan bu geniş coğrafya ve medeniyet mirası, günümüzde Türkiye için hem zenginlik hem de üzüntü vesilesi olmaktadır. Yakın çevremizde ve hemen sınırlarımız dışında aynı dili konuşan, aynı dine inanan, aynı geçmişle teselli bulan kardeşlerimiz bulunmaktadır. Üzülerek belirtmek gerekirse, onlarla aramızdaki duygusal bağlılık çeşitli etkenlerle her gün farklı bir karakter ve mahiyet kazanmaktadır.

* Prof. Dr., Ankara Ü. İlahiyat Fakültesi.

Tarihi mirasımıza sahip olan çevremizdeki kardeşlerimizin büyük bir kısmı geçmişte yaptıkları yanlışların ağır bedellerini kan ve göz yaşı ile ödemekte, pişmanlıklarını her fırsatta dile getirmekte, yaptıkları yanlışların telafi yollarını aramaktadır. Buna mukabil benzeri acı tecrübeyi yaşamayan başka bölgelerdeki kültür mirasımızın ortakları, kendilerinin Türk, Türkiye ve Osmanlı ile bağlarını kesecek emperyalist oyunlara gelmekte, bir anlamda tarihin tekerrürüne zemin hazırlamaktadırlar.

Osmanlı Devletine ihanet eden bir kısım Müslüman Arap devletleri, hala Osmanlıyı tarihten silmek isteyenlerin menfur emellerine hizmet etmekte, ABD ve diğer sömürgeci devletlerin bölgede yaşayan zavallı Müslümanları ezmesine katkı sağlamaktadır. Nitekim Orta Doğu ve Afrika'da yaşanan sıcak olaylar, içimizdeki ve dışımızdaki gafillerin Türk ve Müslüman düşmanlarına sağladıkları destek sonucu meydana gelmektedir. Kendi aralarında meydana getirdikleri fitne sonucu biri birlerini kırıp geçiren bu gafiller, Allah'ın kendilerine bir ihsanı olarak sahip oldukları nimetleri kendi düşmanlarının kontrolüne geçirmek suretiyle sadece kendilerine zarar vermektedirler.

Orta Doğu'daki sömürüye katkı sağlayan ve sömürgecilerle iş birliği yapanlar, Balkanlarda dün "tebaa" bugün "efendi" olanlara, Osmanlı Devletinin izlerini silmek için bölgede yaptıkları faaliyetlere lojistik destek sağlamaktadırlar. Kendi inandıkları Vehhabiliği bölgeye yaymak için, geçmişle günümüz arasındaki bütün köprüleri yıkmakta ve bütün ipleri koparmaktadırlar. Batılıların Kafkasya ve Orta Asya senaryoları ise, aktörlerin şimdiki meşguliyetleri ve altyapı hazırlıkları için biraz geciktirilmiş bulunmaktadır. Ancak yakın gelecekte uygulanacak planların başarısızlığa uğramaması için yerli işbirlikçiler doyurulmakta, desteklenmekte ve ihanet edecekleri zaman için hazırlanmaktadırlar. Bütün bu olanlar çerçevesinde, Türkiye kayıkçı kavgasıyla zaman harcamaktadır. Çevremizde cereyan eden olaylara karşı ilgisiz veya tutarsız tavrımıza ek olarak içeride de aymazlık, gaflet derecesine çıkmaktadır. Zira Türkiye'de de sömürü düzeninin baş aktörü ortalarda görünmekte, onun küresel projelerini uygulama telaşına düşenler, ülkeyi göz göre göre uçurumun kenarına itmektedirler. Hatta yakın çevremizde benzeri işbirliğinin sonuçlarının neler olduğu görülüp dururken, kendi toplumunu yüceltmek, onu dünyada daha güçlü kılmak için sorumluluk konumunda olanlar, kendi toplumlarını birtakım milli tehdit ve tehlikelere karşı uyarmak, dinamik tutmak yerine, tam tersine, toplumun kendine verdiği imkanları toplumu işgal etmek için kullanmaktadır.

Sözde stratejik ortaklarımızın niyeti her geçen gün daha da açık bir hale gelmektedir. Osmanlıdan miras kalanları inkar edip onlara sahip çıkmamayı mevcudu korumak için gerekli görenler, Irak'taki Türkmenlerin, Kıbrıs'ın, Batı Trakya ve Balkanlar'daki soydaşlarımızın Türkiye'yi koruyan zırh olduğunu idrakten yoksun olanlardır. Günü kurtarmak için onlarla ilgilenmemek, onların feryatlarına kulak tıkamak geçici bir süre için işbirlikçileri rahatlatırsa da, Devletin ve milletin bekası için telafisi mümkün olmayacak zararlara vesile olmaktadır.

Sosyal ve siyasi olaylarda zaman ve fırsatlar çok önemlidir. Bunların ihmalî veya ötelenmesi, sonuçları itibariyle ciddi sorunlar meydana getirebilir. Kıbrıs'ın Rumlara teslimine vesile olacak tavizlerin Türkiye'ye hangi alanda ne kazandıracığı merak konusudur. Osmanlı Devleti'nin, en güçlü zamanında bile ağır zayıflar vererek Kıbrıs'ı fethettiği ve bunu "düşmanların kolunun kesilmesi" olarak nitelediği malumdur. Günümüzde "Kıbrıs'ta yaşayanların Türkiye ile gönül bağının olmadığı", "uzun yılları bulan çözüm arayışlarının sonuç vermediği" gibi yapay gerekçelerle buranın elden çıkarılması, günümüz yöneticilerinin devlet yönetimi ve stratejiden yoksun bir anlayışa sahip olduğunun bir göstergesi sayılmaz mı? Zira ecdadımız içerisinde bir tek Türk ve Müslüman yaşamadığı halde Kıbrıs'ın kendileri için çok stratejik bir önemi olduğunu düşünerek orayı fethetmiştir. Ayrıca yılları bulan "çözumsuzlük anlayışının çözüm olamayacağı" mantığı da devlet-i ebed-i müddet inancının zafiyetini göstermektedir. Çünkü mağlup bir durumda olması sebebiyle sürecin uzamasından Rumların rahatsız olması gerekirken, bizimkilerin rahatsızlığını ve aceleci tavrını anlamak mümkün değildir. Halbuki bugün iç ve dış ihanet şebekelerinin zor durumda bıraktığı Türkiye'nin eskisinden daha çok Kıbrıs'a ihtiyacı bulunmaktadır. Zira kimilerinin dillendirdiği gibi "Kıbrıs Türkiye'nin bir kamburu" değil, sahip çıkılması gereken güneydeki önemli bir "kalesi"dir.

Hemen yanı başımızda Irak'ta yaşayan Türkmen kardeşlerimizin sadece etnik kimlikleri nedeniyle kaderleriyle baş başa bırakılmaları, Filistin'de, Lübnan'da yaşayanlar kadar ilgi, sevgi ve şefkat görememeleri, "etnik defo" sorumsuzluğu gibi algılanmakta ve devlet geleneği ile bağdaşmamaktadır. İç dinamikler, işbirlikçiler ve ihanet şebekelerinin ortak ürünü olan bu gafletin Türkiye'ye maliyeti ve bedeli çok ağır ve uzak olmayacak gibi görünmektedir.

Türk milleti, Müslüman olmanın kendine telkin ettiği tevekkül ve kader anlayışıyla, büyüklerine karşı saygıda kusur etmeme örfünü birleş-

tirmiş, sorumluluk mevkiinde olanların her türlü yanlışlarında bir hikmetin var olabileceği beklentisine girmiştir. Hatta medyanın ve fısıltı gazetesinin şişirdiği fantazileri de birer keramet olarak algılamıştır. Ancak gelinen noktada her şey açığa çıkmış, iç ve dış şer güçlerin yaptıkları Yüce Türk milletinin kanına dokunmaya başlamıştır. Zirâ bir işportacı bile, alıp sattıkları arasında evinin geçimini, çocuklarının geleceğini düşünürken, bir hayal, oyun ve aldatmaca olan Avrupa Birliği için nelerin feda edildiği, nelerden mahrum kalındığını görmek, bu Yüce Türk milletinin kanına dokunmaktadır. Türk milletinin düşmanlarını dost edinmek, devleti yıkamak için hazırlanan her projeye sahip çıkmak, bütün bunları yaparken de manevi desteği alınan Türk milletine yalan söylemek, hikmet ve keramet beklentisinden yorgun düşen bu Yüce Türk milletinin kanına dokunmaktadır. Tamamen dini değerleri pazarlayarak, duygu alıp/satanların, milli ve manevi değerlerde iyileştirme bekleyen zavallılar yararına hiçbir şey yapmadan onlara sadece umut vaat edip sabır tavsiye etmeleri, bu Yüce Türk milletinin kanına dokunmaktadır.

Türkiye etrafında şer güçler tarafından kuşatılan çember her geçen gün biraz daha daralmaktadır. Ekonomistlerin verdiği bilgilere göre; dış borçlar başını almış gitmiş, ihracat ve ithalat dengesi altüst olmuş, yabancı sermaye sıcak parasını borsada bloke etmiş, ülkenin stratejik ve karlı bütün kuruluşları yabancılara satılmış, bankalar yabancıların kontrolüne girmiştir. Bu manzaranın ortaya çıkmasında katkısı olan esnaf pişmanlık ve sorumluluk duygusuyla sesini çıkaramaz hale gelmiştir. Kitlelerin feriyadına rağmen iyi işleyen bir tek mekanizma kalmıştır. O da geçmişte inanç, ideoloji, kültür ve etnik ortak paydası olmayanların, millet çoğunluğu karşısında uyum içinde oluşturdukları "mutlu azınlıktır". Bunlar arasındaki uyum ve ortak stratejiler Türk milletinin yüreğini burkmakta, geleceğe ait umut ışığını karartmaktadır.

Sovyetler Birliği sonrasında Türkiye için bir fırsat gibi görünen Türk dünyası tamamen ihmal edilmiş ve kaderine terkedilmiştir. Rusya, ABD ve Çin kendi aralarında buralar için görünürde çatışmakta, perde arkasında ortak sömür planları yapmaktadır. Bizimle ortak etnik, dil, din, tarih ve kültürel yakınlıkları olmasına rağmen, Türk Cumhuriyetleri ve topluluklarıyla aramızdaki bağlar her geçen gün iyice kopmaktadır. Avrupa Birliği istedi diye karşılıklı vize uygulanmasına başlanmaktadır. Buna mukabil resmen buralarla ilgilenme sorumluluğuna sahip olanlar, onlarla aramızdaki doğal bağların kopmasına zemin hazırlayıp göz yumarken,

bizimle hiçbir ortak paydası olmayan hatta İslam'a, Müslümanlara ve onların kurduğu medeniyete düşmanlığı milli ve dini prensip edinen İspanya ve topyekün Hıristiyan dünyası ile hayali, afaki bir "Medeniyetler Buluşması" için bu Devletin bütün itibar ve imkanlarını kullanmaktadır.

Netice olarak Türk dünyası ile aramızdaki duygusal bağlar kopmak üzeredir. Bunun açık zararı uluslar arası ilişkilerde bizi, sosyal, kültürel ve siyasal alanda onları etkilemektedir. Bugün Orta Doğu'da uygulanan politikaların Türkistan'da uygulanması, kardeşlerimizi hangi tehdit ve tehlikelerin beklediğinin açık göstergesidir. Geçmişte Rus zulmüne karşı ortak mücadele verenlerin, günümüzde daha çok düşman karşısında yok olmayacaklarını kim garanti edebilir? Bugün Orta Doğu'nun başına bela olan enerji kaynaklarının, yarın Türkistan için daha da beter olacağını ayak sesleri İran ve Afganistan'da duyulmuyor mu?

Türkiye'nin güçlü bir devlet olabilmesi için dış desteğinin sağlam olması gerekmektedir. Ancak kökleri dışarıda olan yerel fitnenin meydana getirdiği azınlık ve ayrımcılık ruhu, dış düşmanlardan önce Türkiye'yi içerden tehdit etmektedir. Tarihi tecrübe ile çevresindekileri uyarması gereken Türkiye'nin önce kendisinin bu gaflet uykusundan uyanması gerekmektedir.